

Sindssyge Forbrydere og Kriminalasyler.

Den i nærværende Tidsskrift¹⁾ under denne Overskrift oftere omtalte og diskuterede Sag vedrørende Arrestanten Julius, der den 13. Februar 1900 dømtes til at tages i Forvaring som farlig for den offentlige Sikkerhed, synes nu endelig at have faaet sin Afslutning.

Som det vil erindres, var han dømt paa Grundlag af vedkommende Embedslæges Erklæring om, at han var sindssyg; denne Erklæring var mere eller mindre direkte tiltraadt af 3 andre Psysiatrikere; ikke desto mindre udskreves han som »aandssvag og ikke sindssyg« fra den Sindssygeanstalt, hvorpaa han var anbragt, og har derefter tilbragt 15 Maaneder i Vestre Fængsel til Plage for sig selv og andre. Nu har imidlertid det kongelige Sundhedskollegium som Landets øverste Medicinalautoritet paa Justitsministeriets Foranledning under 13 Maj d. A. afgivet følgende Erklæring:

»Ved at tilbagesende de med det høje Justitsministeriums Skrivelse af 28. Marts d. A. modtagne Akter vedrørende Arrestanten Julius, der ved Kbhvns. Kriminal- og Politirets Dom af 13. Februar 1900 er dømt til af Øv-

¹⁾ Bd. XXIV S. 225 ff., XXV S. 85 ff. & 173 ff., XXVI S. 1.

righeden at sættes under Forvaring, skal Sundhedskollegiet i Anledning af Spørgsmaalet om, hvorvidt Arrestanten er sindssyg eller — som af Overlægen ved Sindsygeanstalten ved Middelfart i den medfølgende Skrivelse af 16 Marts d. A. udtalt — kun hører til de aandssvages Kategori, yttre, at Grændsen mellem Sindssygdom og Aandssvaghed ikke er ganske skarp, og den omspurgte Arrestant tilhører Grændseområdet. Han er vel, som af den nævnte Overlæge udtalt, et fra Fødslen dybt degenerativt anlagt Individ; men det sés ikke, at der fra først af har været Tale om mere end et saadant Anlæg, eller at dette saa tidligt har udviklet sig til en virkelig Abnormtilstand, at denne fortjener Navn af Aandssvaghed. Det Standpunkt, han har naaet i Henseende til Forstandsevnernes Udvikling, og det Fond af Kundskaber, han har tilegnet sig, taler ogsaa for, at hans Abnormtilstand snarere er erhvervet end oprindelig.

Efter det foregaaende vil det derfor være noget tvungent at henføre Arrestanten Julius . . . til de aandssvages Kategori; det er efter Kollegiets Skøn naturligere at betegne ham som lidende af Sindssygdom.

Den praktiske Følge af denne Erklæring er imidlertid foreløbig kun den, at Julius nu er bleven optagen paa Listen over Expektanter til Vordingborg Sindsygeanstalt, hvortil han efter sit Forsørgelsessted hører, og hvorfra han undveg for 3 Aar siden. Med Tiden vil det vel nok lykkes at faa ham anbragt der igen²⁾, men i Betragtning af, at alle de i Treaaret 1900—02 paa Sindsygeanstalter som farlige for den offentlige Sikkerhed efter Dom anbragte 5 Personer ere undvegne, kan Samfundet ingenlunde føle sig sikkert for, at han ikke snart igen, takket være Sindsygeanstaltnes Frihedsprinciper, vil se Lejlighed til at undvige og, som han før har gjort, forsyne sig med en Revolver og skyde løs paa hvem som helst, der generer ham.

*2) Hæreskolekommissionen
Løst d. 23/11/1904.*

Har Samfundet dog ikke en Ret til at fordre bedre Sikkerhed, naar det aarlig anvender Millioner paa Sinds- syge- og Strafanstalter? Det er det Spørgsmaal, som de om denne Person handlende Artikler har haft til Hensigt at belyse, og som mere og mere kræver sin Løsning ved Oprettelse af særlige Asyl for slige Individider.

S. Grundtvig.